

ха, той ли е майсторътъ, или азъ, който носи дре-
хата! Ако не съмъ азъ, той нѣма да е никакъвъ
майсторъ. Когато единъ философъ пише една те-
ория, азъ му казвамъ: ти ще направишъ една те-
ория за мене, азъ ще я туря на себе си, ще я
облѣка и ако е хубава, ще я нося прѣзъ цѣлия
си животъ и по този начинъ ще ти я платя. Слѣ-
дователно, у насъ трѣбва да има онова крайно
смирение да се учимъ. Въ българитѣ, между всич-
ки ученици има единъ навикъ да употрѣбаватъ въ
езика си чужди думи, повече отъ латински и грѣц-
ки. Напримѣръ, козмосъ, хиперестезия, ексмоза,
ендосмоза, филиотика и т. н. И тогава нѣкой пита:
ти знаешъ ли какво нѣщо е саркосъ? — Зная го.
Ами знаешъ ли какво е немосъ? Въ саркосъ има
болка, а въ немосъ има мисълъ. Когато дойде сар-
косъ коремътъ става голѣмъ, а когато дойде не-
мосъ, умътъ става голѣмъ. Всички идеи трѣбва да
сѣдържатъ въ себе си животъ, трѣбва да иматъ
смыслъ. Идея, която не носи животъ въ себе си,
не е идея. Въ всѣка идея ти ще схванешъ само
една мисълъ; въ всѣка идея ти ще схванешъ само
едно чувство. Въ всѣки животъ ти ще направишъ
само едно добро дѣло. но това дѣло ще те прѣ-
кара отъ едно състояние въ друго. Нѣкой казва:
да, но азъ съмъ направилъ хиляди добрини. Хи-
ляди добрини си направилъ, но всички тия добри-
ни пакъ ще те вкаратъ въ ковчега, въ гроба. Ис-
тинското добро никога не умира, то носи животъ
въ себе си. Животъ, на който формитѣ се разру-
шаватъ, не е животъ. Не си правете илюзии! Ако
днесъ имамъ една идея за Бога и утрѣ я загубя,
това не е животъ. Когато азъ схвана истинската